

عنوان مقاله:

آموزش مهندسی در بستر مخاطره شناسی در قرن 21

محل انتشار:

کنفرانس آموزش مهندسی در ۱۴۰۴ (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

ابراهیم مقیمی - دانشیار دانشگاه تهران، دانشکده جغرافیا

خلاصه مقاله:

برای پیشرفت در مخاطره شناسی از طریق آموزش مهندسی در قرن 21 چه کاری می توانیم انجام بدهیم. برای درک اندیشه مخاطره شناسی و درک نقش محوری آن در آموزش مهندسی و ارتقاء سطح آمادگی و کمک به توسعه پایدار و تقویت روابط بین المللی در قرن 21 چه می توانیم بکنیم؟ پاسخ به پرسشهای فوق در دو سطح امکان پذیر است: 1- در سطح رادیکال (اساسی) که نیازمند تجدید نظر اصولی درباره چهارچوب ها و رویکردها و استانداردهای نوین آموزش مهندسی با توجه به تغییرات بسیار شدید و سریع در محیط طبیعی و انسانی است 2- در سطح بسیار محافظه کارانه (Conservative) که در آن تنها گامهای کوچک و کم اهمیت در جهت تغییر خط و مشی ها و فعالیت های فعلی آموزش مهندسی می شود در نگاه اول الگوی معرفت شناسانه ای از مخاطرات (Epistemological Hazards) را با الگوی بوم شناختی (Environmentology) و پاسخ انسانی (humanity response) با آنچه که تحت عنوان شاخصهای مهندسی آموزش تلقی می شود باید مد نظر قرار دهیم و به پارادایم تمرکز بر مخاطرات، تمرکز بر آموزش و تمرکز بر مهندسی بپردازیم. برای رسیدن به چنین هدفی بدون شک آموزش مهندسی باید دید انتقادی بر اهداف خود داشته باشد و با ارزیابی دوباره آنها و اینکه تا چه حد نتایج حاصل از آموزش مهندسی در کاهش مخاطرات نقش داشته است را یک ضرورت بداند. در چنین نگرشی ممکن است بسیاری از اهداف از پیش تعیین شده ی کنونی آموزش مهندسی که گرایش یا روند پژوهشی غالب نیز صرفا در راستای تقویت آنها بوده از دور خارج شوند و به جای آن هدفهای جدیدتری تعریف و روند پژوهش را در راستای هدف های جدید تقویت کرد. این کار ابتدا تغییر و تحول اساسی در بستر اندیشه مخاطره شناسی از آموزش مهندسی کنونی و نقد آراء ممکن خواهد بود که در این مقاله به آن پرداخته خواهد شد

کلمات کلیدی:

مخاطره شناسی، آموزش، مهندسی، قرن 21، رویکرد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/61536>

